

ע"פ 4301/15 - יאשיהו יוסף פינטו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 4301/15

לפני: כבוד השופטת ע' ברון

המבקש: יאשיהו יוסף פינטו

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לביטול זמני של צו עיכוב יציאה מן הארץ

תאריך הישיבה: י"ד באב התשע"ה (30.7.2015)

בשם המבקש: עו"ד אביגדור פלדמן; עו"ד ימימה אברמוביץ'; עו"ד צבי ואתורי

בשם המשיבה: עו"ד מורן פולמן

החלטה

1. לפני בקשה לביטול זמני של צו עיכוב יציאה מן הארץ שהוצא נגד המבקש, לאחר שהורשע על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של מתן שוחד לפי סעיף 291 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); עבירה של הצעת שוחד לפי סעיפים 291 ו-294 לחוק העונשין; ובשורת עבירות של שיבוש הליכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין. לדברי המבקש, עליו לנסוע לארצות הברית לצורך קבלת טיפול רפואי דחוף ומציל חיים למחלת הסרטן שבה הוא חולה.

המבקש, המצוי בראשית שנות ה-40 לחייו, הוא רב ומנהיג העומד בראש הפעילות התורנית של עמותת "שובה ישראל". בגזר הדין בעניינו נאמר כי "בפעילותו צבר את אמונם והיה מושא להערצתם של רבים, בארץ ובחו"ל. אנשי עסקים, משרתי ציבור, נבחרי ציבור, ידוענים ופשוטי עם מכל שכבות הציבור שיחרו לפתחו". בשנת 2012 נפתחה במשטרה חקירה שעניינה אי סדרים שנתגלו בפעילותה של עמותת "חזון ישעיה" (העברה של כ- 1.2 מיליון דולר מכספי העמותה לחשבון פרטי של רעייתו של המבקש), והמבקש פעל כדי להשפיע על החקירה ולשבש אותה. בתוך כך, המבקש הפעיל לחץ על שני בעלי תפקידים בעמותה לחזור בהם מתלונותיהם בנוגע לפעילות הכספית שלה, בין היתר על ידי איום בהכרזת "דין רודף"; ולאדם שלישי שילם כספים תמורת שתירתו בחקירה. גם לתת ניצב אפרים ברכה ז"ל, מי ששימש כקצין בכיר באגף החקירות של המשטרה, ניסה המבקש לשלם כספים בהיקף נכבד - במטרה לקבל ממנו בתמורה מידע חסוי על פרטי החקירה. ואולם ברכה דיווח על הצעת השוחד לממונים עליו, ונגד המבקש ורעייתו נפתחה חקירה (נטען כי המבקש פעל בשיתוף עם רעייתו בביצוע העבירות). במסגרת הסדר הטיעון עם המבקש הוסכם בין היתר שלא יוגש כתב אישום נגד הרעיה.

הכרעת הדין בעניינו של המבקש ניתנה בבית המשפט המחוזי בתל אביב (כבוד סגן הנשיאה ד"ר ע' מודריק) ביום 14.4.2015, ובאותו מעמד הוצא נגדו צו עיכוב היציאה מן הארץ שהוא נושא הבקשה שלפניי. ביום 12.5.2015 גזר בית המשפט המחוזי את דינו של המבקש לשנת מאסר אחת בפועל; שנתיים מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור במשך שלוש שנים מתום מאסרו עבירה מסוג פשע; וקנס בסך 1,000,000 ש"ח או שנת מאסר תמורתו. לאחרונה הגיש המבקש ערעור על גזר הדין, ובהסכמת המשיבה עיכב בית המשפט העליון את ביצועו של עונש המאסר עד להכרעה בערעור, שהדין בו קבוע עתה ליום 16.11.2015.

הבקשה לביטול זמני של צו עיכוב יציאה מן הארץ

2. לדברי המבקש, בחודש מרץ 2014 התגלה בגופו סרטן הערמונית. על פי הנתען מחלה זו אמנם שכיחה בקרב מבוגרים, אך נדירה בקרב גברים בני גילו של המבקש ומהווה סכנה ממשית לחייו - ועל כן עליו לצאת בדחיפות את הארץ לשם קבלת טיפול רפואי בארצות הברית. לבקשה צורפו שורה של מסמכים רפואיים, ובין היתר מספר מכתבים מאת פרופ' דאגלס שר, מומחה לאורולוגיה מארצות הברית, שאין חולק כי הוא בעל שם עולמי וניסיון רב בטיפול בסרטן מהסוג שבו לקה המבקש (להלן: פרופ' שר). פרופ' שר הגיע לישראל כדי לבדוק את המבקש, ובמכתב מיום 20.7.2015 קבע המומחה כי בהינתן גילו של המבקש וההיסטוריה הרפואית שלו, קיים סיכוי גבוה להתפשטות מהירה של הסרטן בגופו - שאז לא יהיה ניתן עוד לרפאו. משכך, פרופ' שר סבור כי על המבקש לעבור ניתוח דחוף לכריתת הערמונית, שיערך בשיטה רובוטית, כאשר כל עיכוב בביצוע הניתוח מהווה איום מידי ומוחשי לחייו של המבקש. ועוד מבהיר המומחה בכתב, כי הניסיון שהוא עצמו צבר (כ-3,000 ניתוחים) והמומחיות שיש לו בביצוע ההליך של כריתה רובוטית של הערמונית, עולים באופן ניכר על הניסיון והמומחיות של כל מנתח אחר בישראל ומחוצה לה; וכי במוסד הרפואי שבו פועל פרופ' שר, בית חולים בניו-יורק בשם Weill Cornell Medical College, ניתן להבטיח כי המבקש יזכה לטיפול מיטבי בעת ההתאוששות מהניתוח, שיביא לחזרתו במהרה לישראל (המכתב צורף כנספח ג לבקשה). במכתב נוסף מיום 28.7.2015 חזר פרופ' שר על כך שאין להתמהמה בביצוע כריתת הערמונית למבקש (נספח ד לבקשה).

בבקשה נאמר עוד כי הטיפול הרפואי במחלתו של המבקש עד כה נערך כולו בחו"ל ולא בישראל, כאשר במהלך התקופה שבה מתנהלים ההליכים המשפטיים נגדו נאלץ המבקש במספר הזדמנויות שונות לצאת לשם כך מן הארץ. ואולם לדבריו, בכל המקרים הקודמים שבהם יצא המבקש את הארץ, הוא הקפיד לשוב ולהתייצב להמשך

ההליכים, כפי שהתחייב לעשות. בתוך כך, בחודש פברואר 2015 נערך למבקש בחו"ל ניתוח לכריתה חלקית של הערמונית - שאז התגלתה מחלת הסרטן שממנה הוא סובל עתה. לאחר שהתאושש מן הניתוח שב המבקש לארץ, והתייצב במיוחד לצורך הודאה בכתב האישום המתוקן והכרעת דינו. בזאת יש ללמד, כך נטען, כי ראוי ליתן במבקש אמון ולאפשר את יציאתו מן הארץ גם עתה. בהקשר זה מדגיש המבקש כי לא הפר מעולם את התחייבויותיו, וגם כאשר נדרש להאריך את שהותו בחו"ל בשל מצבו הרפואי - הוא פנה בבקשה מתאימה אל המשיבה וקיבל את הסכמתה לכך, והכל בזמן שהליכי החקירה בעניינו היו בעיצומם.

3. אשר להפקדת ערבויות להבטחת התייצבותו של המבקש לדיון בערעור (ולחלופין לריצוי מאסרו) - הלה סבור כי אותן ערבויות שהופקדו על ידו בעבר בקופת בית המשפט, לצורך הבטחת חזרתו לישראל במקרים קודמים, מספקות גם לעת הזו די והותר. ודוק: בעת ניהול החקירה נגד המבקש ורעייתו, שבמהלכה הם אף נעצרו, ביום 11.10.2012 הורה בית משפט השלום בראשון לציון (כבוד השופט א' נחמן) על שחרורם של בני הזוג בתנאים מגבילים. תנאים אלה כללו בין היתר צו עיכוב יציאה מן הארץ נגד המבקש ורעייתו; הפקדת ערבות בנקאית על סך מיליון ש"ח; ערבות עצמית על סך מיליון ש"ח שתיחתם על ידי המבקש ואשתו; וערבות צד ג' על סך מיליון ש"ח עבור המבקש ואשתו. ביום 1.11.2012 פנו המבקש ורעייתו לבית משפט השלום וביקשו, בהסכמתה של המשיבה, להורות על ביטול צו עיכוב היציאה מהארץ שהוטל עליהם - לצורך מתן טיפול רפואי דחוף למבקש בארצות הברית. בית משפט השלום נעתר לבקשה, והורה על ביטול צו עיכוב היציאה מהארץ בכפוף להפקדת ערבויות כדלקמן: ערבות בנקאית נוספת על סך מיליון ש"ח; 3 ערבויות צד ג' בסך של 5 מיליון ש"ח כל אחת; ערבות עצמית של המבקש ורעייתו בסך של 5 מיליון ש"ח. בהקשר זה מדגיש המבקש כי הערבויות הקיימות כיום בקופת בית המשפט מכוחה של החלטה זו נועדו להבטיח את חזרתם לארץ הן של המבקש והן של רעייתו, בעוד שהיום מבוקש להבטיח רק את חזרתו שלו (שכן נגד הרעייה לא הוגש בסופו של דבר כתב אישום). אף על פי כן, המבקש מוכן להותיר בקופת בית המשפט כמות שהן, על מנת שיבטיחו את התייצבותו לדיון בערעור, והוא סבור כי מדובר בבטוחות מכבידות ומספקות בהחלט.

לבסוף מציין המבקש, כי משפחתו המורחבת נמצאת בישראל, וכך גם מרכז קהילתו המונה עשרות אלפי חסידים. יש לו גם רכוש משמעותי בארץ, ואין לו כל כוונה להפוך לנמלט מן הדין בישראל. היה ובתום הדיון בערעור עונש המאסר שהושת עליו יותר בעינו, הוא בוודאי יקבל את הדין וירצה אותו.

הדיון בבקשה

4. במהלך הדיון שנערך בבקשה, התנגדה המשיבה ליציאתו של המבקש מן הארץ. ראשית נטען, כי אין לתת בו אמון שישוב לישראל במועד שייקבע לכך, ואולי אף לא בכלל. לדברי המשיבה, לאחר הניתוח האחרון שנערך למבקש בארצות הברית בראשית שנת 2015, הלה חזר לישראל רק חודשיים שלמים לאחר המועד שנקבע לכך מלכתחילה על ידי בית המשפט - תוך שהוא חוזר ומגיש בקשות למתן ארכה רק ערב הדיון שנקבע להקראת כתב האישום, ולמעשה מציב את בית המשפט בפני עובדה גמורה. עד כדי כך, שהמשיבה נאלצה לדבריה לבקש הוצאת צו הבאה נגד המבקש וחילוט של הערבויות שהפקיד - הגם שבסופו של דבר אלה לא ניתנו, והמבקש בכל זאת חזר לארץ והתייצב לדיון. ועוד בהקשר זה, המשיבה טוענת כי מרכז חייהם של המבקש ורעייתו הוא בארצות הברית, שם גם מתגוררים ומתחנכים ילדיהם, עובדה המחזקת את החשש כי לא ישוב לישראל. כך גם העובדה כי המבקש הוא אדם בעל השפעה, שכבר הורשע בשל כך שפעל בתחכום ובמניפולטיביות לשיבושה של מערכת אכיפת החוק - ומטבע הדברים החשש כי ינסה לבצע שיבוש נוסף הוא ממשי. אשר לבטוחות המוצעות - המשיבה סבורה כי אמנם הן בסכומים נכבדים, ואולם אין בהן כדי לאיין את החשש להימלטותו של המבקש מן הדין. כך, משום שמדובר באדם עתיר ממון ונכסים, ולחילוט הערבויות

אין כל כוח הרתעתי כלפיו.

בנושא הרפואי טוענת המשיבה, כי המבקש לא הראה שקיים צורך מיוחד לבצע את הניתוח שהוא זקוק לו בארצות הברית דווקא – ולא בישראל. לגישה, לא די בכך שהמבקש מעדיף לבצע את הניתוח בארצות הברית – ועליו להוכיח באמצעות חוות דעת רפואית הן כי מדובר בהליך הכרחי, הן כי לא ניתן לבצעו בישראל. אלא שהמסמכים שצורפו לבקשה, כך נטען, הם כלליים ולא מפרטים את הבדיקות שנערכו למבקש, וגם לא את התוצאות שעל פיהן הוחלט על ביצוע הניתוח. המשיבה אף הציגה חוות דעת רפואית מטעמה מאת ד"ר מנחם לאופר, מומחה באורולוגיה כללית ואורו-אונקולוגיה (להלן: ד"ר לאופר), שנערכה עוד ביום 8.4.2015 – בתקופת התאוששותו של המבקש מן הניתוח הקודם שנערך לו, ועל רקע בקשתו להאריך את שהייתו בארצות הברית. בחוות הדעת נקבע כי אין במסמכים הרפואיים שהציג המבקש כדי ללמד על קיומו של צורך רפואי כלשהו בניתוח שנערך לו בחודש פברואר 2015, ובוודאי שלא היתה דחיפות בביצועו.

המבקש מצידו ציין בדיון כי הוא מוכן יהיה להגדיל את הערבויות הבנקאיות שכבר הפקיד בקופת בית המשפט בעבר (בסכום כולל של 2,000,000 ש"ח) בסך נוסף של 1,000,000 ש"ח.

5. בתום הדיון הסכימו הצדדים כי המבקש יגיש לתיק בית המשפט מסמך רפואי משלים בנוגע לצורך ולדחיפות בביצוע הניתוח, ובביצועו בארצות הברית דווקא; וכי למשיבה תינתן זכות תגובה. ואמנם, המבקש הגיש מכתב מיום 30.7.2015 – שבו הבהיר פרופ' שר כי אין באפשרותו לערוך את הניתוח הנדרש למבקש בישראל, משום שהוא זקוק לצוות הרפואי הקבוע שבו הוא מסתייע בעת ביצוע ניתוחים מסוג זה, וכן לצידוד רפואי ייעודי, ואלה אינם זמינים לו בישראל. פרופ' שר אף חזר והדגיש במכתבו כי מדובר בהליך ייחודי, המבוצע בשיטה רובוטית, ושלא קיים אף לא רופא אחד בישראל, ולמעשה אף לא בכל מדינה אחרת, שצבר ניסיון ומומחיות כמותו בביצוע הליך זה. ועוד נאמר במכתב כי על המבקש להגיע לבית החולים שבניו-יורק לא יאוחר מיום 10.8.2015, על מנת שניתן יהיה לערוך לו את כל הבדיקות הדרושות לפני ביצוע הניתוח – שבשלב זה קבוע ליום 14.8.2015. המומחה מעריך כי המבקש יידרש להישאר באשפוז בבית החולים במשך שבוע לאחר הניתוח, ובמשך שלושה שבועות נוספים לפחות יהא עליו להישאר בניו-יורק לצורך בדיקות ומעקב רפואי.

בתגובה למכתבו של פרופ' שר מיום 30.7.2015 הגישה המשיבה חוות דעת רפואית מאת ד"ר זוהר דותן, מנהל השירות האורו-אונקולוגי במחלקה לאונקולוגיה בבית החולים תל-השומר (להלן: ד"ר דותן), שנערכה ביום 2.8.2015. חוות דעת זו מבוססת על אותם ממצאים רפואיים המפורטים בחוות הדעת מאת ד"ר לאופר, שהוגשה כאמור מטעם המדינה לבית המשפט המחוזי; על יסוד ממצאים אלה מתייחס ד"ר דותן לשאלת הצורך בביצוע ההליך העומד עתה על הפרק, ולמידת הדחיפות שבביצועו, ואם ניתן לבצעו בישראל. לגישתו של ד"ר דותן, מידת הסיכון שבמחלת הסרטן שממנה סובל המבקש היא נמוכה, ולכן אין דחיפות אונקולוגית בביצוע הניתוח, ולעיתים ניתן להסתפק אף במעקב בלבד ללא טיפול פעיל. לטעמו של ד"ר דותן, גם בעניינו של המבקש ניתן היה להסתפק בשלב זה במעקב בלבד. עם זאת צוין, כי "במידה ולאחר דיון בין המטופל והאורולוג המטפל, הוחלט על טיפול פעיל, ניתוח רובוטי במהלכו מבוצעת כריתה של הערמונית הינה אחת האופציות המועדפות. לטיפול זה סבירות גבוהה מאוד לריפוי בשלב המחלה של הרב פינטו והיא מלווה בתופעות לוואי סבירות". אשר לצורך בביצוע הניתוח בארצות הברית דווקא – ד"ר דותן קובע כי ניתן לבצע את הניתוח לכריתת ערמונית בשיטה רובוטית בצורה טובה ומקצועית גם בישראל.

6. נקודת המוצא לדיון בבקשה שלפניי הינה כי הזכות לחופש תנועה היא זכות בעלת מעמד על של זכות חוקתית, בהיותה חוסה תחת הזכות לחירות שעוגנה זה מכבר בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו (בש"פ 6654/93 בינקין נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(1) 290 (1993); בש"פ 54747/14 מדינת ישראל נ' אוחנה, בפסקה 21 (28.8.2014), להלן: עניין אוחנה). ואולם מנגד, בנסיבות המקרה ניצב אינטרס ציבורי בעל מעמד רם לא פחות – שעניינו קיום ההליך הפלילי ותוצאותיו. האיזון בין זכותו של נאשם לחופש תנועה, לבין האינטרס הציבורי של הגנה על מערכת אכיפת החוק, נקבע בסעיף 48(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996, המורה כדלקמן:

"לא יצווה שופט על איסור יציאה מן הארץ, אלא אם כן נתקיימו שניים אלה:

(1) קיימת אפשרות סבירה שהמשוחרר לא יתייצב לחקירה, לדיון במשפט או לנשיאת עונשו;

(2) לא ניתן להבטיח את התייצבותו בהמצאת ערובה מתאימה, או בקביעת תנאי שחרור מתאימים."

על יסוד האמור בסעיף זה, המבחן שהשתרש בפסיקה הוא קיומו של יסוד סביר לחשש כי יציאתו של נאשם מהארץ תסכל את ההליך המשפטי נגדו. בעת הפעלת המבחן נהוג לתת את הדעת, בין היתר, לחומרה ולנסיבות ביצוע העבירות המיוחסות לנאשם או שהורשע בהן; לשלב שבו מצוי ההליך הפלילי; לחומרת העונש הצפוי; ולנסיבות אישיות של הנאשם (ראו: עניין אוחנה).

7. בנסיבות המקרה דנן, יש ליתן משקל רב לכך שהמבקש הורשע זה מכבר בדיון ואף נגזר דינו – הגם שביצוע העונש מעוכב עד להכרעה בערעור שהגיש. המדובר באדם שאינו נהנה עוד מחזקת החפות, ובכגון דא כבר צוין כי "לדעתי מדיניות שיפוטית נכונה היא כי המורשע בעבירות חמורות לא ייצא ככלל מהארץ בטרם נגזר עונשו, אלא אם כן מדובר בעניין דחוף ביותר ללא תחליף, במיוחד בנושאים רפואיים" (דברי כבוד השופט א' רובינשטיין (כתוארו אז) ב- בש"פ 6060/10 פלוני נ' מדינת ישראל, בסעיף ז (23.8.2010)). אלא שלהבדיל מנסיבות המקרה שם, שבו דובר באדם שהורשע יחד עם אשתו לשעבר בביצוע שורה של מעשי התעללות ופגיעות מיניות מחרידות בבנם שהיה תינוק בן יומו, בענייננו הורשע המבקש בעבירות של הצעה ומתן שוחד ושיבוש הליכי משפט. מבלי להקל ראש בחומרתן של העבירות שבהן הורשע, נדמה לי כי אלה אינן מצדיקות כשהן לעצמן דחייה של בקשתו. זאת ועוד, בענייננו ביטול צו עיכוב היציאה מן הארץ מבוקש לזמן מוגבל, ולצורך ביצוע הליך רפואי שנטען על ידי הרופא המטפל כי הוא נחוץ ודחוף ביותר (ראו והשוו: ע"פ 3506/13 הבי נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (5.11.2013)). מטעם המשיבה הוגשה אמנם חוות דעת רפואית שבה נטען על ידי ד"ר דותן כי הוא מצידו לא היה ממליץ על מתן טיפול פעיל כלשהו למחלת הסרטן שבה חולה המבקש, אלא על מעקב בלבד; ואולם ברור מתוך חוות הדעת כי גם החלטה טיפולית אחרת, כלומר כזו הדוגלת במתן טיפול פעיל, היא החלטה רפואית סבירה ומקובלת. ועוד עולה מחוות הדעת, כי ככל שמחליט הרופא המטפל על מתן טיפול פעיל, אזי ניתוח רובוטי לכריתת הערמונית הוא הטיפול המועדף. ודוק: איני נדרשת להכריע בין הגישות הטיפוליות השונות המוצגות על ידי פרופ' שר מצד אחד וד"ר דותן מצד שני. די בכך שברור כי מדובר בשתי גישות טיפוליות מקובלות בעולם הרפואה, כאשר למבקש נתונה הזכות לדבוק בתכנית הטיפולית המוצעת לו על ידי פרופ' שר – שיוזכר כי הוא רופא מומחה בעל שם עולמי בטיפול בסרטן הערמונית. בוודאי שלא ניתן לקבוע כי הטיפול הרפואי המומלץ על ידי פרופ' שר אינו טיפול נחוץ או דרוש, כנטען על ידי המשיבה. ועוד בהקשר זה, מחוות דעתו של ד"ר דותן ניכר כי הוא אינו חולק על כך שניתוח רובוטי לכריתת הערמונית הוא ניתוח מורכב, וכי אף שניתוח ממין זה מבוצע גם על

ידי רופאים בארץ - לפרופ' שר ניסיון ומומחיות יוצאי דופן בביצוע ההליך. נדמה לי כי בנסיבות המקרה, וכאשר מדובר בהליך רפואי מציל חיים, כך על פי פרופ' שר, מן הראוי לאפשר למבקש לפנות לפרופ' שר לשם ביצועו.

8. ועתה לחשש שמביעה המשיבה מפני הימלטותו של המבקש מן הדין. מטבע הדברים, חשש מסוג זה קיים כל אימת שניתן אישור לצאת את הארץ לאדם שהורשע בדין וצפוי לעונש מאסר בפועל. כך במיוחד כאשר מדובר באדם אמיד ועתיר ממון כמבקש, שמרכז חייו הוא בארצות הברית. אלא שדומני כי הגם שהחשש קיים, הוא אינו כזעקתה. רק לאחרונה, בראשית שנת 2015, המבקש יצא מן הארץ לצורך ביצוע ניתוח דחוף אחר - ושב לישראל והתייצב להכרעת הדין בעניינו, ומבחינה זו הצדיק את האמון שניתן בו. אמנם בעת ששהה בחו"ל שב המבקש וביקש דחייה של המועד שנקבע לחזרתו לישראל - ואולם כאשר החליט בית המשפט המחוזי שלא לאפשר עוד כל דחייה נוספת, התייצב המבקש לדיון במועד שנקבע, ואף לא נטען נגדו שהפר אי פעם החלטה שיפוטית בעניין זה. ועוד ייאמר, כי אף שמרכז חייו של המבקש הוא בארצות הברית, ברור כי הוא קשור בקשרים עבתיים גם לישראל - הן קשרי רכוש ומשפחה, והן קשרים עם קהילה רחבה של חסידים שהוא משמש לה רב ומנהיג. לכך מצטרפות הערבויות שכבר הפקיד המבקש בקופת בית המשפט, ואף מוכן להוסיף ולהפקיד. אלה אמנם אינן מאיינות לחלוטין את החשש מפני הימלטותו מן הדין - ואולם הן בהחלט ערבויות נכבדות, שחילוטן עלול להטיל נטל כבד אף על אדם אמיד כמבקש.

בהינתן כל האמור לעיל, ולאחר איזון בין השיקולים השונים העומדים על הפרק, מצאתי כי מן הראוי להיעתר לבקשתו של המבקש לצאת את הארץ לצורך ניתוח דחוף בשל מחלת הסרטן שבה הוא חולה.

סוף דבר

9. אני מתירה את יציאתו של המבקש לארצות הברית ביום 10.8.2015 למשך שישה שבועות, בכפוף לסייגים המפורטים להלן. על המבקש להפקיד בידי פרקליטות המדינה מראש את כל הפרטים ביחס למועדי יציאתו וחזרתו מן הארץ, מספרי הטיסות, כתובת הימצאו בניו יורק, ודרכים ליצירת קשר בעת שהותו שם. צו עיכוב היציאה מן הארץ מיום 14.4.2015 יעמוד בתוקף, למעט לצורך הנסיעה האמורה, ועם חזרתו של המבקש לארץ הוא ידווח על כך לפרקליטות המדינה ויפקיד מיד את דרכונו במשטרה. ההיתר ליציאתו של המבקש מן הארץ מותנה בהפקדת ערבות בנקאית בסך של מיליון ש"ח; ערבות זו תבוא בנוסף לערבויות קודמות שכבר הופקדו בקופת בית משפט בהליכים קודמים.

ניתנה היום, כ"א באב התשע"ה (6.8.2015).

ש ו פ ט ת